

1ste Termin 1913 komme til at betale foruden Afløsningssummen Restafgift for 1912, eventuelt Høhoveriafgift eller Landgilde for 1912. Jeg synes, det vilde være rigtigst at sætte første Afløsningstermin til 2den Termin 1913, altsaa rykke det hele et halvt Aar tilbage.

Lovforslagets § 5 bestemmer, at Fiskestæderne i Limfjorden og Afgifterne af det tidligere Fiskestadehartkorn skulle føres til Afgang. Jeg synes ogsaa, der var Anledning til at føre til Afgang de faste Afgifter i Øresund fra Humlebæk Nord paa. Thi ogsaa her er der Tale om en dobbelt Beskatning, idet Fiskestadeejerne betale Skat baade af Fiskestadehartkorn og efter Ejendomsskyld.

Ogsaa jeg takker den højtærede Finansminister, fordi han har fremsat et Lovforslag, der tilsigter en Afløsning af disse Jordebogsafgifter, men jeg tror, idet jeg føler mig overbevist om, at en saadan Afløsning vil være ønskelig, at den højtærede Finansminister paa visse Punkter har tænkt for meget paa Statskassens Tarv og for lidt paa de afgiftspligtigedes berettigede Interesser. Disse Bemærkninger, som jeg har tilladt mig at fremsætte, henstiller jeg til den højtærede Ministers og det kommende Udvalgs velvillige Overvejelse.

Dinesen: Inden jeg gaar ind paa Sagen, vil jeg gøre en Bemærkning af ret udvortes og formel Natur, idet jeg vil henvende den ærede Finansministers Opmærksomhed paa, om vi ikke kunne blive fri for at faa afgivet Betænkninger under en saadan Form som den Betænkning der er afgiven fra den Kommission, hvis Resultat er paa Tale i Øjeblikket. Et Opus af det Omfang er yderst vanskeligt at behandle, og det er endnu vanskeligere at opbevare, og der bør derfor ikke afgives Betænkninger fra Kommissioner eller fra Regeringen under en saadan Form. De passe i intet Bogskaab, de passe paa ingen Hylde og ere sikkert meget kostbare. Lad os faa saadanne Betænkninger afgivne i en Form, som svarer til Rigsdagstidendens Form; dem ere vi vant til, vi have Hylder, hvor de kunne anbringes, og vi kunne arbejde med dem langt lettere, end vi kunne med et saadant Værk som det, jeg her holder i min Haand. Jeg beder den ærede Minister tage dette under Overvejelse.

Da forskellige Talere ere komne langt ind paa Sagens Enkeltheder, skal jeg ikke komme saa dybt ind paa Sagen. Jeg betragter det ligesom det ærede Medlem fra

Helsingør (Christian Rasmussen) som en Tilfredsstillelse for os, der i sin Tid for saa vidt have rejst Sagen, at vi allerede have det Udbytte af det Arbejde, vi have gjort, at vi have en Kommissionsbetænkning med Indstilling for os, der er enstemmig. Og denne Enstemighed fra Kommissionens Side opfordrer i alt Fald mig — og jeg agter ogsaa at lægge dette for Dagen under Sagens senere Gang — til med yderste Varsomhed at gaa til nogen Ændring i det Forslag, Kommissionen har fremsat, og som den ærede Finansminister ret væsentlig i Kommissionens Skikkelse har forelagt for os.

Jeg takker den ærede Minister, fordi han har forelagt dette Forslag. Det indeholder jo et Løfte om, at vi kunne faa dette Spørgsmaal ud af Verden inden lang Tid; og i Modsætning til enkelte andre Medlemmer vil jeg meget advare imod, at vi for de Forholds Vedkommende, hvorom Kommissionen nu er enig, gaa lidt i Retning af at kræve Ændring. Vi kunne jo alle være paa det rene med, at der er sket nogen Uret i Fortiden. Men al Fortidens Uret kunne vi nu en Gang ikke hæve; thi ogsaa udenfor de Forhold, der her er Tale om, er der jo mange andre Forhold her i Landet, hvor der er sket Uret i Fortiden, Uret, som ikke ligger længere tilbage, men som vi ikke kunne indlade os paa at hæve. Naa, de Slægter, som led haardest under denne Uret, leve jo ikke; det er Efterkommerne, der leve, og de ere nu en Gang levede ind i disse Forhold og bleve fortrolige med dem, saa jeg synes, at kunde vi gennemføre en Løsning af dette Spørgsmaal omtrent saadan, som Lovforslaget ligger for os, vilde der være meget vundet. Men for at dette skal naas, er det nødvendigt, at vi ogsaa gøre, hvad vi kunne, for at forberede Sagen paa det bedste. Nu er det klart, at den kan ikke komme til Løsning i Aar. Lovforslaget er indbragt den 11. Marts, og i Dag skrive vi den 21. April, hvor vi først have Sagen til første Behandling. Deri, at jeg nævner dette, skal nu ikke ligge nogen Bebrejdelse til nogen Side; thi vi vide jo, at vi have haft mange Ting for, som nødvendigvis have maattet gaa forud for dette. Men det, at Sagen er kommen til at foreligge for os saaledes i Slutningen af Samlingen, sætter os jo i Stand til at benytte Tiden inden næste Samling, hvor Loven forhaabentlig vil foreligge igen, til, at vi hver for sig kunne sætte os saa nøje ind i denne Sag, som det er os muligt.